

ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ НА
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН

РИК РИЪРДЪН

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Percy Jackson's Greek Gods*

Text copyright © Rick Riordan, 2014

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Agency

Превод Александър Драганов

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1471-2

*На баща ми Рик Ризърдън-старши,
който ми прочете първата книга за митове*

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение.....	9
За началото и разни други неща.....	11
Златният век на канибализма.....	25
Олимпийците чупят глави	47
Зевс	71
Хестия избира жених	72
Деметра става Зърнезила.....	85
Персефона се взима с похитителя си	95
Хера получава кукувица.....	126
Хадес разкрсява дома си	150
Посейдон се посоява	174
Зевс избива всички.....	200
Атина си прибира кърпичка.....	228
Трябва да обичаш Афродита	252
Арес, мъжкарят	276
Хефест прави златна камила.....	292
Аполон пее, танцува и стреля	315
Артемида насъсква свинята на смъртта	334
Хермес краде говеда.....	357
Дионис завладява света с освежителна напитка.....	375
Послеслов	400

ВЪВЕДЕНИЕ

Надявам се да получа допълнителен хонорар за това.

Един издател в Ню Йорк ме помоли да напиша каквото знам за гръцките богове. В отговор попитах:

– Става ли да е анонимно? Не искам олимпийците да ме намразят отново.

После обаче прецених, че ако напиша това, ще извърша задължителното за седмицата добро дело. Познаваш ли гръцките богове, може и да оцелееш, ако някой от тях цъфне пред теб.

В случай, че не знаете кой съм, казвам се Пърси Джаксън. Аз съм съвременен герой – наполовина смъртен, наполовина бог, по линия на Посейдон, който ми е баща. Няма обаче да говоря за себе си. Моята история е описана в едни уж измислени книги, а аз съм просто персонаж. Да бе. Ще ми се.

Само не се сърдете, когато ви разказвам за боговете, става ли? Има около четирийсет милиарда различни версии на митовете, затова не ми казвайте, че сте ги чували по различен начин и че аз бъркам. Ще ви разкажа това, в което намирам смисъл. Обещавам да не си измислям нищо. Научих всички тези истории от древногръцките и римските

юнаци, записали ги навремето. Повярвайте, и да искам, не мога да измисля такива щуротии.

Затова напред. Първо ще ви разкажа как е създаден светът. После ще ви изредя боговете и ще споделя личното си мнение за тях. Надявам се да не се ядосат дотолкова, че да ме изпепелят преди...

AAAAAAAAA!

Спокойно, пошегувах се. Тук съм. Още.

Ще започна с гръцкия мит за сътворението на света, който е доста объркан. Завийте се плътно, защото ще се лее кръв.

ЗА НАЧАЛОТО И РАЗНИ ДРУГИ НЕЩА

В НАЧАЛОТО мен ме е нямало. Не мисля, че и древните гърци ги е имало. Всъщност не е имало никой, който да записва с химикалка, така че няма как да съм сигурен какво точно е станало. Мога обаче да ви разкажа какво гърците мислят, че е станало.

В началото нямало нищо. Съвсем нищичко.

Първият бог, ако го наречете така, бил Хаосът – мрачна, мазна мъгла, около която материята на космоса просто се реела. Ето ви един безполезен факт – думата „Хаос“ буквално означава „Празнина“, но се няма предвид празнина в хладилника.

Накрая обаче Хаосът спрял да бъде толкова хаотичен. Може би му е омръзнало да се рее в мъгла. Част от материята се събрала в земята, която за жалост развила свой характер и се нарекла Гея. Майката Земя!

Сега да уточня нещо. Гея е самата земя – скалите, хълмовете, долините и прочее. Само че можела да приема и човекоподобна форма. Обичала да ходи по земята – значи върху себе си, – преобразена във властна жена с развяваща се зелена рокля, с къдрава черна коса и мила усмивка. Ус-

мивката обаче прикривала истинския ѝ характер. Скоро ще се уверите в това.

След като дълго време вървяла сама, Гея погледнала мъгливото нищо над земята и си казала:

– Знаете ли от какво има нужда пейзажът? От едно небе. Бих се влюбила в небето. Ще е яко, ако то може да се преобрази в хубав мъж, с когото да се вземем, тъй като тук сред скалите ми е малко самотно.

Или Хаосът я е чул и е съдействал, или просто Гея си пожелала това да се случи. И над земята се образувало небе – защитен купол, който бил син денем и черен нощем. Небето се нарекло Уран. Знаем, звучи малко като айрян, което обяснява защо богът бил толкова гневлив. Да си бе избрал по-хубаво име. Хосе или Смъртоносеца например.

Както Гея, така и Уран можел да приема човешки облик и да посещава жената. Това било хубаво, тъй като по принцип небето е там горе, а връзките от разстояние никога не се получават.

Физическата форма, под която се подвизавал Уран, била на висок здравеняк с дълга тъмна коса. Носел само една препаска, а кожата му променяла цвета си – някога била синкава с облаци по мускулите, друг път тъмна със звезди. Гея си го представила така. Не обвинявайте мен. Понякога може да го видите с колелото на зодиака, вълпъщаващ всички съзвездия, които пресичат небето ни отново и отново през вечността.

Както и да е. Уран и Гея се оженили.

Но не живели щастливи заедно.

Част от проблема се състоял в това, че Хаосът се зарадвал на творението си. Помислил си в мъглата:

– Хей, земя, небе! Това беше забавно! Чудя се какво ли още мога да създам?

И така сътворил още проблеми. Искам да кажа – богове. Водата се събрала от мъглата на Хаоса, изтекла в най-дълбоките недра на земята и образувала първите морета, които, естествено, развили съзнание. Бог Понт.

После Хаосът съвсем полудял. „Защо да не направя още един купол като небето, казал си той. – Но на дъното на земята. Това ще е супер!“

И така под земята се появил още един купол, тъмен и не-приветлив, завинаги скрит от небесната светлина. Това бил Тартара, Ямата на Злото, както ви подсказва името. Когато той развил съзнанието си, се оказал изключителен гадняр.

За беда и Понт, и Тартара харесали Гея, което подложило връзката ѝ с Уран на изпитание.

Още първични богове се появили от нищото, но ако опитам да ги изброя, ще си стоим на тая глава седмици. Хаоса и Тартара имали дете заедно (не питайте как, не знам и не искам да знам!) и го нарекли Никс Нюкс, въплъщението на нощта. После Никс самичка си родила дъщеря на име Хемера и тя станала денят. Двете не се разбирали особено, защото били различни като... ами, сещате се. Денят и нощта.

Според някои митове Хаосът създал и Ерос, бога на размножаването, което обяснява как са се появили малките бета богчета. Но според други Ерос е син на Афродита. Ще стигнем до тях по-нататък. Аз нямам представа коя версия е правдоподобна, но знам, че Гея и Уран наистина имали деца.

За огромно мое съжаление.

Първо си на родили дванайсет – шест момичета и шест момчета, наречени титани. Те приличали на хора, само че

били много по-високи и силни. На повечето семейства два-найсет деца биха им стигнали, даже може да им посветят репортаж в сутрешните блокове.

Освен това, когато титаните се родили, отношенията между Уран и Гея се влошили. Уран прекарвал все повече време на небето и рядко слизал да види жена си. Не искал да помага за децата. Гея се обидила. Двамата започнали да се карат. Когато децата пораснали, Уран не спирал да им крещи. Бил ужасен баща.

Няколко пъти двамата с Гея опитали да заздравят връзката си. Гея решила, че ако има още едно поколение деца, това ще ги сближи.

Знам. Лоша идея.

Родила три деца. Но уви, те придали ново измерение на думата ГРОЗЕН. Били големи и силни като титаните, но яки, груби и твърде, твърде космати. Освен това всяко едно от тях имало само по едно око. По средата на челото.

За такива деца хората казват, че само майка им може да ги обича. И Гея наистина си ги обичала. Нарекла ги върховни циклопи. Те дали началото на цяла нова раса не толкова върховни циклопи. Това обаче станало по-късно.

Когато Уран видял трите еднооки дечица, изгубил ума и дума.

– Тези деца не може да са мои! Дори не приличат на мен!

– Одрали са ти кожата, мухльо такъв! – развикала се Гея. – Да не си посмял да ме оставиш да ги гледам сама!

– Не бой се, няма – изръмжал Уран и се изнесъл. Когато се върнал, носел вериги, сплетени от мрака на нощното небе. Оковал циклопите и ги хвърлил в Тартара, единствената част от съзиданието, която на Уран не му се налагало да гледа.

Грубо, знам.

Гея пищяла и плакала, но Уран отказал категорично да освободи циклопите. Никой не смеел да се възпротиви на заповедите му, понеже по това време вече си бил спечелил славата на доста страшен тип.

– Аз към кралят на вселената – крещял той, – как може да не съм! Нали съм над всичко останало...

– Мразя те! – викала Гея.

– Мълчи! Ще правиш каквото кажа! Аз съм първият и най-добър от първичните богове.

– Но аз се родих преди теб – възразила Гея, – щях да бъда тук дори ако...

– Не ме предизвиквай – изсъскал той, – имам още вериги от мрака на нощното небе.

От гняв Гея, както се досещате, предизвикала земетресение, но не знаела какво друго може да направи. По това време първите ѝ деца, титаните, вече почти били станали възрастни. Жал им било за майка им. Не харесвали особено баща си – Гея винаги го одумвала, съвсем не без причина, трябва да признаем. Титаните обаче се боели от Уран и не знаели как може да го победят.

„Трябва да останем заедно заради децата, рекла си Гея. – Защо пък да не опитаме отново с Уран!“

Организирали си романтична среща на свещи, с рози и приятна музика. Част от старата магия се върнала. След няколко месеца Гея родила още три дечица.

И те доказали, че връзката ѝ с Уран нямала бъдеще.

Новите хлапета били още по-чудовищни от циклопите. Всяко имало стотина ръце около гърдите като шипове на морски таралеж и петдесет мънички глави по раменете. Това нямало значение за Гея. Тя обичала мъничките им лица. Всичките сто и петдесет. Нарекла тризнаците сторъ-

ки. Но едва имала време да го стори, тъй като Уран пристигнал, погледнал ги и след това ги измъкнал от ръцете на Гея. Без да продума и дума ги оковал и ги хвърлил в Тартара като чували с боклук.

Да, небесният не се оказал особено свестен.

Това обаче дошло в повече на Гея. Тя плакала, пищяла и предизвикала толкова много земетресения, че титаните дошли да видят какво не е наред.

– Татко ви е пълен *****!

Не знам как точно го е нарекла, но подозирам, че е съчинила първата псувня. След това обяснила какво е станало. После вдигнала ръце и накарала земята под нея да потрепери. Призовала най-твърдия материал, който успяла да намери в земното си господарство, оформила го с гнева си и създала първото оръжие – криво желязно острие дълго около метър. Заковала го за една дървена дръжка, която направила от най-близкия клон, а сетне показала изобретението си на титаните.

– Вижте, деца – рекла тя, – това е оръжието на моята мъст. Ще го нарека коса!

Титаните започнали да мърморят. Явно нямала предвид това, дето расте на главите им. Какво точно обаче бе направила? Защо бе изкривено?

– Един от вас трябва да пристъпи напред – извикала Гея, – Уран вече е недостоен да бъде крал на вселената. Един от вас трябва да го убие и да заеме мястото му.

Титаните се огледали неспокойно.

– Обясни какво означава да го убием – казал Океан. Той бил най-голямото момче сред титаните, но често прекарвал свободното си време с първичния бог на водата, когото наричал чичо Понт.

– Иска да унищожим баща ни – отгатнала Темида. Тя била едно от най-умните момичета и веднага разбрала какво означава да накажеш някого за престъплението му, – да направим така, че повече да не съществува.

– Че възможно ли е това – попитала сестра ѝ Рея, – мислех, че сме безсмъртни!

– Не бъдете такива страхливци – изръмжала от яд Гея, – взимате острието и насичате татко си на малки парченца, така че да не ни безпокои повече. Който от вас стори това, ще стане господар на вселената! Обещавам да ви направя от сладките, които обичате. С глазура.

В наши дни имаме термин за хората, които разсъждават така. Наричаме ги психопати.

Едно време обаче е нямало такива строги правила за поведение. Може би ще приемете роднините си по-лесно, ако знаете, че членовете на първото семейство в историята също не се понасяли.

Титаните започнали да мърморят и да се сочат един друг с пръст.

– Хей, ти ще се справиш добре с татко.

– Ъ, не, мисля, че ти си по-достоен.

– С радост бих убил баща ни, обаче имам работа и...

– Аз ще го направя – обадил се някой.

Най-младият от дванайсетте си проправил път напред. Кронос бил по-малък от братята и сестрите си. Не бил нито най-умен, нито най-силен или най-бърз. Но определено бил най-властолюбив. Предполагам, че когато си най-малкото от дванайсет деца, винаги искаш да изпъкнеш. Най-младият титан харесал идеята да царува над света, особено предвид факта, че така щял да има власт и над роднините си.

Пък и обичал сладки с глазура.

Кронос бил висок около три метра, доста скромно за титан. Не изглеждал опасен като някои от братята си, но притежавал услужлив ум. Братята и сестрите му го наричали „Лукавия“, понеже винаги се борел подло и никога не бил там, където очакваш, че ще бъде.

Имал усмивката и тъмната, къдрава коса на майка си. А също и жестокостта на баща си. Щом те погледнел, не можело да знаеш дали ще ти разкаже виц, или ще те удари. Брадата му също била смущаваща. Макар и твърде малък, за да има брада, вече така завъртал краищата ѝ, че да изскачат от брадичката му като клон на гарван.

Когато видял косата, очите на Кронос блеснали. Искал желязното острие. Единствен сред братята и сестрите си разбирал колко големи щети може да нанесе то.

Пък и защо да не убие баща си. Уран почти не го забелязвал. Нито пък Гея. Родителите му едва ли го знаели по име.

А Кронос мразел да го пренебрегват. Бил се уморил от това да е най-малък и да доизносва дрехите на по-големите си братя и сестри.

– Аз ще го сторя – повторил, – ще нарежа татко на ситно.

– Любимият ми син – възкликнала Гея, – ти си страхотен! Винаги съм знаела, че мога да разчитам на теб! Как впрочем ти беше името?

– Кронос – процедил той, но продължил да се усмихва. Коса, сладки, шанс да убие някого. В името на това Кронос можел да скрие чувствата си.

– Приемам го като чест да убия за теб, майко. Но трябва да стане както аз искам. Първо ще подмамиш Уран на гости. Кажи му, че съжаляваш. Кажи му, че вината е твоя и че

ще пригответи вечеря, за да се извиниш. Просто го извикай и се престори, че още го обичаш.

– Ужас – възмутила се Гея, – да не си луд.

– Само се престори – настоял Кронос, – щом приеме човешка форма и застане до теб, аз ще скоча и ще го напада. Но ми трябва помощ.

Той се обърнал към братята и сестрите си, които внезапно се загледали в краката си.

– Вижте, момчета и момичета – рекъл Кронос, – ако нещо се обърка, Уран ще отмъсти на всички ни. Трябват ми четирима, които да го задържат и да направят така, че да не избяга обратно на небето преди да го довърша.

Останалите притихнали. Вероятно се опитвали да си представят как кльощавият им малък брат напада огромния им гневлив баща и картината не им се понравила.

– Хайде де – скарал им се Кронос, – аз ще го накълцам. Четирима трябва просто да го задържат. Стана ли цар, ще ги възнаградя богато. На всекиго ще дам по един от краищата на света – север, юг, изток, запад. Офертата е еднократна. Кой е с мен?

Момчетата били прекалено умни, че да се замесват в убийство. Извинили се и си тръгнали. Най-големият син, Океан, задъвкал нервно палец.

– Трябва да се върна в морето, да нагледам... въ... водораслите. Съжалявам!

Така останали само четирима от братята на Кронос – Койос, Япет, Криос и Хиперион.

Кронос им се усмихнал. Взел косата от ръцете на Гея и опипал върха ѝ. Капка златна кръв капнала от собствения му пръст.

– Четирима доброволци значи. Браво!

– Ами ние – прокашлял се Япет.

Но Хиперион сръчкал Япет с лакът.

– Вътре сме, Кронос – обещал той, – разчитай на нас!

– Отлично – измъркал Кронос. Това бил първият път в историята, когато зъл гений измърквал „отлично“. След това им изложил плана.

Същата нощ Уран изненадващо се появил.

Разхождал се в долината, където обикновено се срещал с Гея, и се намръщил, когато видял обилната вечеря на масата.

– Получих бележката. Сериозно ли искаш да се извиниш?

– Разбира се!

Гея била облякла най-хубавата си зелена рокля без ръкави. Къдравата ѝ коса била обсипана с бижута (като богиня на земята, не ѝ било трудно да се сдобие с тях), самата тя ухаела на роса и жасмин. Седнала на дивана, облян от меката светлина на свещите, и дала знак на съпруга си да приближи.

Уран се почувствал неловко само с едната си препаска. Не се бил сресал. Изобщо не бил готов за среща. Нощната му кожа била покрита със звезди, но това не бил истински костюм. Съжалил, че не си е измил поне зъбите.

Дали не е подозирал нещо? Не знам. Не забравяйте, досега никога в историята на космоса не е имало засади и убийства. Неговото щяло да е първото. Какъв късметлия. Освен това бил самотен, там горе на небето. Единствените му приятели били звездите, въздушният бог Етер (който бил пълен въздухар), а също и Никс и Хемера, майката и дъщерята, които спорели всеки ден на зазоряване и свечеряване.

– Та – дланите на Уран се изпотили. Бил забравил колко красива можела да бъде Гея, когато не крещи в лицето му. – Не ми се сърдиш?

– Никак – успокоила го Гея.

– И няма проблем, задето оковах хлапетата и ги хвърлих в бездната?

Гея скръцнала със зъби, но се насилила да се усмихне.

– Няма проблем.

– Хубаво – изсумтял той, – понеже мъниците бяха ужасно грозни.

Гея потупала дивана.

– Седни до мен, съпруже мой.

Уран се ухилил и застанал до нея.

Веднага щом седнал, Кронос прошепнал иззад най-близката скала:

– Сега.

Четиримата братя изскочили от скривалищата си. Крисос се бил маскирал като храст. Койос бил изкопал дупка, която покрил с клони. Хиперион се бил скрил зад дивана (ще да е бил доста голям диван), а Япет се направил на дърво, протягайки ръце вместо клони. По някаква причина това сработило.

Четиримата братя сграбчили Уран. Всеки хванал по една от ръцете и по един от краката му. Повалили баща си и го приковали към земята.

Кронос се появил от сенките. Железната коса блеснала на светлината на звездите.

– Здравсти, татко.

– Какво означава това – извикал Уран, – Гея, кажи им да ме освободят!

– Как пък не – надигнала се от дивана Гея, – каквато милост прояви към децата ни, съпруже мой, такава и ще получиш. Освен това, какъв простак трябва да си, за да дойдеш с препаска на официална вечеря? Възмутена съм!

– Как смееш – започнал да се гърчи безпомощно Уран, – аз съм господарят на вселената!

– Беше – надигнал косата си Кронос.

– Внимавай! Ако сториш това... как се казваше?

– КРОНОС!

– Ако сториш това, Кронос – казал Уран, – ще те прокълна! Някой ден собствените ти деца ще те унищожат и ще вземат трона ти, както ти взимаш моя!

– Нека се пробват – изсмял се Кронос.

И свалил косата надолу.

Ударил Уран точно в... знаете ли, дори не мога да го кажа. Ако си момче, сети се кое е най-чувствителното място, където може да те уцелят. Мхм. Същото.

Кронос продължил да сече, а Уран виел от болка. Представете си сцена от възможно най-противния и евтин филм на ужасите. Навсякъде шурнала кръв, макар тази на боговете да била златна. Нарича се Икор.

Капки покапали по скалите. Кръвта била толкова силна, че по-късно, когато никой не гледал, от Икора се надигнали създания – трите крилати демони, известни като Еринии, духове на възмездието. Те веднага отлетели към мрака на Тартара. Други капки кръв паднали на плодотворна почва. Там те се превърнали в диви, но по-добри същества като нимфи и сатири.

Но по-голямата част от кръвта просто опръскала всичко наоколо. Наистина. Оставила петна, които Кронос никога не успял да изпере.

– Браво, братя мои! – ухилил се до ушите той. Кръвта му била обагрена в златно.

Япет повърнал на място. Другите се изсмели и започнали да се тупат по раменете.

– Толкова съм горда с вас, деца мои – рекла Гея, – всички ще получат сладки и пунш!

Преди празнеството Кронос събрал на покривката останките на баща си. Може би защото презирал най-големия си брат Океан, задето не помогнал в убийството, Кронос отнесъл останките до морето и ги хвърлил в него. Кръвта се смесила със солената вода и ... ами ще видите какво се получило.

Сега ще попитате.

Добре де, щом небето било убито, как е възможно да го виждаме, когато вдигнем очи нагоре?

Веднага ви отговарям: Не знам.

Предполагам, че Кронос е убил физическата форма на Уран, така че богът на небето не може да се върне на земята и да стане цар отново. На практика е изпратен в изгнание на небето. Не е точно мъртъв, но не е в състояние да направи нищо повече от това да бъде безобидният купол над света.

Кронос обаче се върнал в долината и титаните си спретнали голямо празненство. Гея нарекла Кронос господар на вселената. Направила му единствена по рода си златна корона, специален екземпляр. Кронос удържал на обещанието си и дал на четиримата си братя, които помогнали, контрол над четирите краища на света. Япет станал титан на запада. Хиперион – на изтока. Койос взел севера, а Кронос – юга.

Същата нощ Кронос вдигнал чашата си нектар, любимата напитка на безсмъртните. Опитал да се усмихне самоуверено, тъй като така трябвало да изглежда един цар. Но всъщност вече започнал да се притеснява от проклятието на Уран, че някой ден собствените му деца ще го свалят от трона.

Въпреки това извикал:

– Вдигам тост, братя и сестри! Започва Златен век!

Ако харесвате лъжите, кражбите, убийствата и канибализма, продължете да четете, защото за тях наистина е настъпил Златен век.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
С ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
ПЪРСИ ДЖАКСЪН

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП:

ПОХИТИТЕЛЯТ НА МЪЛНИИ
МОРЕТО НА ЧУДОВИЩАТА
ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИТАНА
БИТКАТА ЗА ЛАБИРИНТА
ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП:

ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ГЕРОЙ
СИНЪТ НА НЕПТУН
ЗНАКЪТ НА АТИНА
ДОМЪТ НА ХАДЕС
КРЪВТА НА ОЛИМП

ДОСИЕТАТА НА ГЕРОЯ
ДНЕВНИЦИТЕ НА ГЕРОЯ